

סיפורה האישי מבית החולים של החיילת רחל מלצקי (העליונה בתמונה משמאל) שקפאה בדרך לסנטה קתרינה: „סלע מת למעני“

כ אשר יצאה הקבוצה העליונה, שמני תה שישה חיילים ושתי חיילות, לדרך כה, בבוקר יום חמישי האחרון — האמינו השמונה שמצפה להם טיול נעים. הם לא ידעו שעם רדת הלילה, יהיו כולם בסכנת מוות, ועם עלות השחר החדש — יהיו שלושה מביניהם מתים, האחרים ניצולים כל עוד נפשם בם. השמונה, קצינים וסמלים ממטה יחידה החונה בשארם, יצאו „לראות שלג“, כפי שסיפר לאחר מכן אחד הניצולים. * יעד: סנטה קתרינה. השמונה, שדרגותיהם נעו מאלוף-מישנה

להם נאותה: לשני הגיפים הוכנו שרי שראות שלג. הם לקחו לבוש חם — או מה שנדמה היה להם כלבוש חם — שקישינה ומשקאות חמים. בגיפ המפקד היה ממות-קן מכשיר קשר.

נוסף למפקד היו בחבורה רס"ן מאיר סלע, קצין אג"ם של היחידה, סרן חיים דואק, קצין החינוך, חנניה, קצין האפסר נאות, וסרן מרדכי פואזניק, קצין הרכב. סמל עודד מוזס הנהג. עופרה מאיר, מש"קית החינוך, ורחל מלצקי, פקידה. 48 שעות לאחר היציאה העליונה לדרך, שכבה רחל מלצקי במיטה צהורה בבית-

העולם הזה מאשים:

הם הופקרו למות!

הגורלי לסנטה: אמרתי למאיר סלע, הבוס שלי: „אני בין כה הולכת למות. עזוב אותי כאן, והר ציל את עצמך.“ אבל הוא לא הסכים. הוא צעק עלי, גרר אותי, אפילו היכה אותי פעם, כדי להכריח אותי ללכת. ואני רצתי חי רק דבר אחד — לישון לישון לישון. היום מאיר מת, ואני שהייתי עם רגל אחת בקבר, ניצלתי בזכותו. הוא מת למעני. ביום רביעי האחרון הציע לי חבר שלי להצטרף אליהם מחר לטיול לסנטה. האמת היא שלא כל כך רציתי, כיוון שבשארם היה חם וטוב, אולם החלטתי כי אני רוצה לראות שלג פעם ראשונה בחיים. אני אמנם ילידת פולין, אבל עליתי ארצה בגיל שנתיים. ואני לא זוכרת מראה של שלג. בארץ לא הודמן לי אף פעם לראות שלג.

יצאנו ביום חמישי בבוקר, בשני גיפי פים. המפקד נסע בראשון, אני בשני. הצרות החלו אחר-הצהריים. הרגשתי כי מתחיל להיות לי קר נורא והרגליים שלי ממש קופאות. לא הייתי לבושה טוב לטיול כזה, אף אחד לא אמר לי מה ללבוש. לבשתי נעלי ז'מש עם גרבי ניילון, מכנסי חאקי צבאיות, חולצה צבאית רגילה, סוור דר ומעיל טיסה. היה לי גם כובע גרב שקיבלתי מאחותי יום קודם לכן, לפני שחזרתי מחופשה בבית, אבל נתתי אותו למאיר סלע עוד לפני שיצאנו.

עבדה כפקידה בחברת הביטוח סהר, היו נפוחות, עינה היתה פגועה, מהזור דמה סבל מהפרעות — אולם היא חיה. סיפרה היא השבוע על הטיול

החולים ע"ש שיבא בתל-השומר. זה עתה הצילוה הרופאים ממות, בשיטה נסיונית חדשנית. רגליה של המילואימניקית התל-אביבית בת ה-24, שעד לפני המלחמה

עד סמל, תיכננו את הטיול בצורה שנראתה * ולא, כפי שפורסם בעיתונים, ל"סיוור מטה בתפקיד."

התחלתי לפחד

ב אמצע הדרך התקלקל הגיפ שלנו. ניסו להליבש לו שרשרות שלג, ולא הצליחו. בקיצור — הוא לא נסע יותר. אז כבר הרגשתי — בעצם לא הרגשתי — את הרגליים והידיים. המפקד אמר לי לי הצטרף לגיפ שלו. ישבתי קדימה, מצדי האחד המפקד ומצדי השני סלע, והיה לי קצת יותר חם. עופרה, החיילת השנייה שהיתה איתי נו, לה לא קרה שום דבר. היא ישבה מאי חור ליד מכשירי-הקשר, על כל הציווד. אז עוד הייתי במצב-רוח טוב פחות או יותר, אם כי קצת התחלתי כבר לפחד, והיה לי גם קר נורא. חשבתי כמה טוב היה אם היה לי כאן את אחד המעילים של (המשך בעמוד 22)

צה"ל בשלג: תמונה זו צולמה בגולן כשאיירע האסון בדרום